

bolde, lag vlak bij den oever te dansen op het hoog aanrollende grijs-groene water. Andere zeilen leken rustig in de verte tegen de donkere horizon. Ook niemand was er op de kale strandbreedte tusschen het huis en de huttenrij. Een bootman liep er, krom, met hangende armen.

Ida wendde zich af, maakte haar kleeren los en legde zich te bed. Zij voelde zich tot schreien toe ontmoedigd. Het scheen haar wel alsof het gezicht van de eenzaamheid daarbuiten haar nog meer had ontstemd. In de laatste maanden was die treurigheid over haar gekomen. Vroeger was ze altijd vroolijk geweest, vol lust in het leven. Als jong meisje wist ze zich leelijk, maar door haar opgewektheid werd ze gezocht en vond overal vriendschap. Wel voelde ze haar gemis, doch haar natuurlijke blijheid en levenslust hielpen haar zich daarin te schikken en er zich niet door te laten verbitteren. Eigenlijk had ze het ook altijd te druk gehad om er veel over te denken. Eene van de oudsten thuis, moest ze al vroeg met Adele haar moeder helpen om voor de kleinen te zorgen, voor Gina en Giulia, Bianca en Peppina en de broers Mario en Checco. Peppina en Bianca waren getrouwd, en toen was de nieuwe zorg gekomen voor de nichtjes en neefjes, een taak die weinig voldoening schonk. Bianca en Peppina lieten de zorg voor haar kinderen grootendeels over aan de ongetrouwde zusters, die toch niets te doen hadden, zooals zij beweerden. Die beiden eischten allerlei diensten, die zij als van zelve sprekend beschouwden en waarop zij recht meenden te hebben. In de stad ging het nog, hoewel Ida bijna geheel de zorg voor Maria op zich had genomen, na eerst jaren lang de ziekelijke Iolanda verpleegd te hebben. Maar hier aan zee werd het al te druk, en dit jaar, nu haar gezondheid minder goed was, vermoede het haar te zeer. Peppina had niet mee kunnen komen, en nu het kleintje geboren was, bleef zij in de stad tot de anderen terugkwamen. Bianca zorgde voor haar drietal en Giulia, die niet van kinderen hield, trok zich van

Peppina's kleinen weinig aan, die met haar spotten of haar schuw uit den weg liepen. Zoo rustte de zorg voor Peppina's vier kinderen voornamelijk op Ida en Gina. Maria sliep bij Ida op de kamer en Candida deelde met de twee jongens een van de kamers boven. Maar aan die meid kon ze niets overlaten, altijd moest ze nazien, overal aan denken. Nooit was ze er zoo moe van geweest als dit jaar. Kwam het, doordat de kinderen grooter werden, of verkeerde zij in een ongewonen toestand? Zij verlangde dikwijls, weg te kunnen gaan, zich voor goed aan al die zorgen te onttrekken, vrij te zijn. . . . Waarom moest zij meer zijn gebonden door huiselijke zorgen en plichten dan haar getrouwde zusters? Was zij dan ook maar getrouwd en ware het tenminste haar eigen huishouden en haar eigen kinderen waarvoor zij zorgde! Eens was zij verloofd geweest, lang geleden. . . Iemand had om haar gevraagd — om haar geld eigenlijk en dat begreep zij destijds ook wel, ofschoon zij het voor zich zelve niet wilde erkennen. Zij nam het aanbod aan, blij, dat zich iemand opdeed, en haar vader stemde toe — met tegenzin, doch overwegend de onwaarschijnlijkheid dat de kans zich ooit weer zou opdoen, en voor een dochter die moeilijk te plaatsen was, mocht men immers niet te kieskeurig zijn. Zij deed haar best zich tevreden te stellen met haar verloofde, die in zijn middelmatigheid haar dikwijls belachelijk voorkwam, en de verloving duurde een half jaar. Toen maakte zij er een eind aan. Liever ongetrouwd blijven dan gebonden aan zulk een man haar leven doorbrengen. Sedert had zij berust in het vooruitzicht een oude vrijster te worden. Nog eens was heimelijk de hoop in haar herleefd, toen Luigi Lazzarini hun huis begon te bezoeken. Doch al spoedig bleek dat het hem om Bianca te doen was, een van „de kleinen”, en hij had haar getrouwd.

Nu was Ida bijna veertig jaar. Zij had ondervonden hoe moeilijk het huiselijk leven is tusschen ouders en volwassen kinderen, tusschen zusters, wier humeur verscherpt is